

— Не само това. Трябва да ти гори огън в душата. Трябва да знаеш да мразиш, да отричаш, да клеветиш, да пакостиш, да гониш противника до миша дупка. Това е страст, господин председателю, като ловджилъка, като комара, като пиянството. И това опива. и това наслаждава душата.

— Но ти приписа на занаята си толкова лоши качества?

— За борбата всичко е оправдано.

— За какво се бориш? За правда, за идея, за България?

— За партията.

— От коя си партия?

— Не е важно... Безразлично! Противникът ти определя положението.

В публиката отново се чуха шушукания и смях.

— Кой противник?

— Оня в селото или в града, който е станал причина да му завиждаш за нещо, което ти не си и което никога няма да бъдеш. Щом ти загори веднаж душата от това, все ще се яви дяволът да те покръсти в някоя партия, и тогава... „прощавай минало страдално“.

Съдиите се спогледаха в недоумение. Председателят се усмихна снизходително. Той не можеше да разбере, какъв човек стои пред него, смахнат или нормален.